

ת"פ 967/09/18 - בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד יצחק סעדה

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 967-09-18 מדינת ישראל נ' סעדה
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד אנה קצובסקי

נגד

הנאשם

יצחק סעדה

ע"י ב"כ עו"ד יוסי לין

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של **איומים**, בניגוד סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977; **ותקיפה הגורמת חבלה ממש**, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין.

על פי עובדות כתב האישום, בעת הרלוונטית התגורר א"נ (להלן - **המתלונן**) בשכירות בדירה ברחוב בהוד השרון השייכת לנאשם. ביום 18.6.18 בשעה 22:26 עת הגיע המתלונן לדירה, ניגש אליו הנאשם ואמר לו "**אתה לא רוצה לשלם לי את השיק? אני מתקשר אליך כל היום**". בנסיבות אלה ענה לו המתלונן "**דבר יפה**" ובתגובה הנאשם אחז במקל מטאטא והכה באמצעותו שלוש מכות בידו הימנית של המתלונן, מכה נוספת בידו השמאלית ומכה בראשו של המתלונן. בכך גרם לו הנאשם לחבלות בדמות נפיחות וסימני חבלה בזרוע ימין, רגישות ממוקדת ביד שמאל, וחתך מינימאלי בכף יד שמאל בבסיס האגודל. בהמשך הגיעה למקום ד' זיני (להלן - **ד'**), ובעת שהפרידה בין הנאשם למתלונן איים הנאשם על המתלונן "**יא ערבי אני אהרוג אותך**".

2. במענה לכתב האישום כפר הנאשם בכך שהכה את המתלונן והכחיש את החבלות על גופו של המתלונן. הנאשם הודה בקיומו של סכסוך עם המתלונן, הואיל והאחרון לא שילם לו דמי שכירות, והודה כי באירוע אכן התפתח ויכוח ביניהם על כך, אולם לטענתו המתלונן הוא שהרים את המקל ראשון ואז החל מאבק ביניהם (עמ' 6).

3. מטעם המאשימה העידו המתלונן, ד' והשוטרים ווגיף אורודזב ולאוניד קוטוראי.

כן הוגשו המוצגים הבאים: **ת/1** - חוזה השכירות בין הנאשם וד' למתלונן; **ת/2** - מסמכים רפואיים בנוגע למתלונן; **ת/3** - תמונות של חבלות המתלונן; **ת/4** - דו"ח פעולה מאת השוטר ווגיף אורודזב מיום 18.6.2018 שעה 22:26; **ת/5** - דו"ח עיכוב מיום 18.6.2018 שעה 22:41; **ת/6** - תמונות בשחור לבן של המקל ושל חבלות המתלונן; **ת/6א'** - מוצג מקל המטאטא (הוחזר למשמורת התביעה); **ת/7** - הודעת נאשם מיום 19.6.2018 שעה 01:10.

4. מטעם ההגנה העיד נאשם. כמו כן, הוגשו המוצגים הבאים: **נ/1** - הודעת ד' זני מיום 18.6.18; **נ/2** - פרוטוקול נספח לחוזה השכירות; **נ/3** - תעודה רפואית בנוגע לנאשם מיום 20.6.18; **נ/4** - תמליל שיחת טלפון בין הנאשם לד'; **נ/5** - שלוש תמונות של מתחם המגורים של הנאשם; **נ/6** - פלט חשבון בנק של הנאשם.

5. כאמור, אין מחלוקת כי בהיותם בני זוג שכרו המתלונן וד' דירה שבבעלות הנאשם, הצמודה לביתו, החל מיום 2.1.18 (**ת/1**; עמ' 18, ש' 27; עמ' 9, ש' 1-4), וכי עובר לאירוע מושא כתב האישום התגלע בין המתלונן לנאשם ויכוח אודות חוב כספי של המתלונן בגין אי תשלום דמי השכירות במועד (שני צ'קים). בנוסף, אין מחלוקת כי ביום 18.6.18 הסלים הסכסוך לכדי **אירוע אלים** בין הנאשם למתלונן, אולם הצדדים חלוקים באשר לאופן התרחשות האירוע.

פרשת התביעה

6. מעדותו של המתלונן, בחור כבן 30 המשמש מאמן ותזונאי ספורט בחדר כושר (עמ' 8, ש' 12-13) עולה כי ביקש לשכור את הדירה יחד עם ד', בת זוגו אז. ביום 2.1.18 בעת חתימת החוזה עם הנאשם, מסרו לו המתלונן וד' צ'ק ערבות בנקאית ע"ס 10,000 ₪ (5,000 ₪ כל אחד), זאת לאחר שהנאשם סירב לקבל שתי ערבות שהביא המתלונן, אמו וגיסתו, בשל היותן ערביות (**ת/1**; עמ' 8, ש' 15-23). לטענת המתלונן הנאשם לא ידע בהתחלה כי הוא ממוצא ערבי ולאחר שהדבר התברר לו סירב לקבל את הערבות שהביא מירושלים, סירב להחזיר לו את הצ'ק הבנקאי, ולבסוף המתלונן ויתר והותיר בידי הנאשם את הערבות הבנקאית (עמ' 8, ש' 17-18, ש' 24-27; עמ' 9, ש' 1-4, ש' 9-10).

המתלונן הכחיש שהסתיר במתכוון את מוצאו כשלטענתו הענין לא עלה בשיחה עם הנאשם, שיכול היה ממילא להבחין במבטא שלו, ורק כשהביא את הערבות מטעמו, שהגיעו שתיהן עם כיסוי ראש, הבין הנאשם שהמתלונן ממוצא ערבי והטיח בו "**אם הייתי יודע שאתה ערבי לא הייתי מכניס אותך מהדלת**" (עמ' 11, ש' 3-8, ש' 11-13). המתלונן מתאר כי לא זו בלבד שהנאשם החל מתנכל לו בשל מוצאו, אלא שכבר משבוע השכירות הראשון, התגלו בעיות בדירה, ובכלל זה עובש בחדר השינה, אותו סירב הנאשם לתקן (עמ' 9, ש' 21-24), והיחסים ביניהם היו עכורים. לכך הוסיף המתלונן את העובדה כי במהלך חודשי השכירות הראשונים שכר הדירה שולם כדין, אולם שני צ'קים עבור חודשי השכירות השלישי והרביעי חזרו בהעדר כיסוי מספיק. בשלב זה הנאשם החל להתקשר למתלונן, לדרוש את כספו, לקלל אותו ולאיים עליו ש"**יביא לו עבריינים**" (עמ' 9, ש' 9-17, ש' 21-24). בנסיבות אלה, החל מחודש אפריל, המצב הגיע לכדי כך שהמתלונן לא דיבר עם הנאשם והתקשורת עמו נעשתה דרך ד' בלבד (עמ' 9, ש' 19).

אין מחלוקת כי עובר לאירוע המתלונן היה חייב לנאשם כסף לאחר ששני צ'קים שנתן לו בעבור שכר הדירה חזרו בהיעדר כיסוי (עמ' 12, ש' 8, ש' 10). גם ד' העידה ששני צ'קים של המתלונן עבור תשלום שכר הדירה חזרו (עמ' 21, ש' 27-31).

7. ביום האירוע, המתלונן מעיד שחזר יחד עם ד' לדירה בסביבות 22:00. ד' נותרה ברכב והמתלונן נכנס מהשער הראשי לחצר הבית, המובילה לדירה וליחידות דיור נוספות אותן משכיר הנאשם, וכשנכנס ראה אותו הנאשם כשהוא יושב בחצר (עמ' 9, ש' 28-26, ש' 30; נ/5). הנאשם קרא בשמו והגיע לעברו כשמקל מטאטא בידו והטיח בו: **"אתה לא רוצה לשלם את השיק?"** והחל להכותו באמצעות המקל ביד שמאל, בכתף ובראש כשהמתלונן מרים ידיים על מנת לגונן על עצמו, עד שלבסוף המקל נשבר ועם קצהו המחודד דקר הנאשם את המתלונן בשורש כף יד שמאל, ליד האגודל (עמ' 9, ש' 33-32; עמ' 10, ש' 2-1; עמ' 14, ש' 21-19; עמ' 15, ש' 15-14, ש' 28). לאחר שנשאל על כך במפורש בחקירתו הנגדית הוסיף המתלונן כי לאחר שהמקל נשבר, אחז במקל בטרם דקר אותו הנאשם בידו באמצעותו (עמ' 15, ש' 17). המתלונן סיפר שבשלב זה ד' נכנסה בשער החצר, לאחר שהמקל כבר היה שבור, הפרידה ביניהם והרגיעה את הנאשם (עמ' 10, ש' 4-5; עמ' 15, ש' 18-19). המתלונן טען שלא היכה את הנאשם כיוון שהוא אדם זקן, אלא רק הגן על עצמו (עמ' 10, ש' 4-5). בהמשך התקשר למשטרה והרחיק את ד', והנאשם תפס חתיכת ברזל וצעק לעברו **"אני אהרוג אותך, ערבי מסריח"**, כשכל השכנים שמעו אותו, ואילו ד' תפסה את הנאשם וניסתה להרגיעו (עמ' 10, ש' 6-10).

8. בתום האירוע, הגיע השוטר ווגיף למקום, ולאחר שגבה גרסאות ראשוניות מהמעורבים במקום, אמבולנס פינה את המתלונן לבית החולים, שם אושרו לו 14 ימי מחלה מכיוון שלא יכול היה להזיז את היד ולא היה מסוגל לעבוד (ת/2; ת/3; ת/4; עמ' 10, ש' 10-9, ש' 12, ש' 14, ש' 18-16, ש' 23). מהתעודות הרפואיות שהוגשו עולה שהמתלונן דיווח ש**"הותקף ע"י בן אדם וקיבל מכות עם מקל. נחבל גפיים עליונות ובראש"**, **סובל מנפיחות וסימני חבלה בזרוע ימין עם רגישות ממוקדת, חתך מינימאלי ביד שמאל בבסיס האגודל**. בהמשך אף **נשלח לבדיקת כירורג בשל טענה בדבר חבלת ראש כשמהבדיקה עלה ש"אין סיפור ברור של חבלת ראש"** (ת/2).

גם מדו"ח הפעולה של השוטר ווגיף עולה כי המתלונן דיווח בזירה ש**"לא מרגיש את ידו הימנית"**, השוטר ווגיף ראה **"חתך מדמם בידו השמאלית"** והמתלונן פונה במצב קל לבית החולים (ת/4, עמ' 2).

9. מעדותה של ד' עולה שהגיעה יחד עם המתלונן לדירה ובעת שהחנתה את הרכב המתלונן יצא לפניה ונכנס לחצר הבית. בהודעתה במשטרה הוסיפה שראתה אור דולק והבינה שהנאשם בכניסה לבית ועל כן, פחדה להיכנס כי ידעה שיש סכסוך בין הנאשם למתלונן (נ/1, ש' 5-3). כשהמתלונן נכנס לחצר שמעה את הנאשם קורא לעברו **"חכה רגע"** וכעבור מספר שניות שמעה את המתלונן צועק לה **"תזמיני משטרה!"** (נ/1, ש' 8-7; ת/4, עמ' 1; עמ' 19, ש' 27-19). בשלב זה מסרה במשטרה שכשנכנסה לחצר ראתה שלמתלונן יורד דם על היד, ואת **המתלונן והנאשם מחזיקים ומתאבקים עם מקל של מטאטא** (נ/1, ש' 10-9), כשלדבריה **המקל נשבר לשניים והנאשם אחז חצי אחד של המקל** (ת/4, עמ' 2). וכך תיארה בבית המשפט -

"... ואז ראיתי את איציק שהוא מפוצץ את א"נ, גמר עליו, כל היד שלו דם וא"נ בקושי מחזיק את המקל, איציק מחזיק את המוט, המקל נשבר לשלושה חלקים, הוא כבר הוריד עליו חלק מהמקל, פצע אותו, ואז תפסתי את האמצע של המטאטא לא יודעת מה זה היה, תפסתי את האמצע, זה מטאטא שהוא כמו חלודה שאם את תופסת אותו זה סכנה, תפסתי את זה באמצע ואז זה נשבר איציק נשבר (צ"ל נשאר) עם מקל ואני נשארתי עם מקל, איציק בא לקחת את המקל ולרדוף אחרי א"נ והוא צועק אני אהרוג אותך יא ערבי, אני ארצח אותך... ואז פחדתי מוות על א"נ, ומזל שאני חזקה אז התחריתי בפיתוח גוף, הייתי אלופת ישראל בפיתוח גוף, לקחתי את איציק לתוך הבית שלו, ואת המקלות זרקתי רחוק כדי שהוא לא יגיע לשם, תוך כדי

צעקתי לא"נ שיברח ואני הולמת את איציק, הוא בא להתחרע עליו, לקחת לו דברים לזרוק עליו דברים, להשתגע ואז הגיעה המשטרה (עמ' 19, ש' 26-33; עמ' 20, ש' 1-2).

לטענתה ראתה את שניהם מחזיקים במקל והנאשם רוצה להמשיך לחבוט במתלון במקל, ולאחר שמשכה את המקל, הוא נשבר והחזיקה את חציו ביד, תוך שהיא עוצרת את הנאשם מלהכות את המתלון בחציו השני של המקל שבידו (נ' 1, ש' 13-16; עמ' 22, ש' 10-13, ש' 27-28). בהמשך לקחה את שני חלקי המקל וזרקה אותם לתוך ביתו של הנאשם (עמ' 22, ש' 31; עמ' 23, ש' 1-3), שמעה את הנאשם מאיים "יא ערבי אני אהרוג אותך" (נ' 1, ש' 11-12; ת' 4, עמ' 1 סיפא; עמ' 22, ש' 21-24), ונכנסה אל ביתו של הנאשם להרגיע אותו ולבלום אותו פיזית מלצאת ולהכות שוב את המתלון (נ' 1, ש' 16-18; עמ' 23, ש' 4-6).

עדי התביעה - דיון

10. השוואה בין גרסאותיהם של המתלון וד' מעלה סתירות מהותיות לגבי יחסיהם עם הנאשם בכלל, ולגבי האירוע בפרט. ניכר היה שהמתלון וד' נטו להגזים בתיאוריהם אודות הנאשם, תוך "עיבוי" תלונתם והשחרת פני הנאשם, כפי שאף הנאשם נהג בהתייחסו אליהם (ראה בהרחבה להלן).

כך, המתלון וד' טוענים כי הנאשם פרץ להם לדירה באופן תדיר בהעדרם, חיבל במוצרי החשמל בדירה וגנב להם רכוש (עמ' 13, ש' 12-15; עמ' 19, ש' 10-12, ש' 14-17; עמ' 24, ש' 3-6). לא זו בלבד שטענות אלו לא הוכחו, אלא שמעדותם של ד' והנאשם התברר כי תביעה אזרחית שהגישה ד' נגדו בגין גניבת רכוש וניתוק מים וחשמל בדירה נדחתה (עמ' 18, ש' 14-19; עמ' 21, ש' 8-12; עמ' 41, ש' 14-15, ש' 17-19).

מעדותה של ד' ניכר כי היא אינה "מחבבת" את הנאשם (עמ' 25, ש' 14-15) והיא העידה בקוצר רוח כשבשלב מסוים כמעט והפסיקה לשתף פעולה בחקירה (עמ' 24, ש' 32; עמ' 25, ש' 11-15). היא אף טענה שלא עברה ריענון לקראת עדות הואיל ולא היתה זקוקה לכך (עמ' 20, ש' 23, ש' 26; עמ' 21, ש' 5), אך מאידך - אישרה ששוחחה עם התובעת אודות עדותה מחוץ לאולם בית המשפט (עמ' 20, ש' 28-30, ש' 33; עמ' 21, ש' 5, ש' 7).

ד' אף תיארה את הנאשם כמי שנהג לדבר בצורה לא נעימה, לקלל את המתלון כל הזמן **ולאיים עליו כל יום, כל היום, כי יהרוג אותו**, וכי היה "מפחיד" לעבור לידו (עמ' 18, ש' 29-30; עמ' 19, ש' 1-2, ש' 4-5), ואף מייחסת לנאשם איומים כלפיה שילשין לאמה ובמקום עבודתה אודות יחסיה עם המתלון, בהיותו ערבי (עמ' 19, ש' 6-8; עמ' 21, ש' 21-25), טענות בגין לא הוגשה מעולם כל תלונה. גרסתה של ד' לפיה הנאשם איים על המתלון **כל יום, באופן קבוע** (עמ' 19, ש' 5; עמ' 21, ש' 13-14, ש' 16, ש' 20) לא נזכרת בגרסתו של המתלון (עמ' 25, ש' 12-13).

בנוסף, בהודעתו במשטרה המתלון מתאר כי הדירה היתה מלאה בעובש וכי הוא צבע את כולה, בעוד שבעדותו בבית המשפט הודה שהסכים לקבל את הדירה לידי כפי שהיתה בעת החתימה על הסכם השכירות והנספח, ורק סידר כתם עובש שהיה בתקרת חדר השינה, ובניגוד לאמור קיבל דירה צבועה באופן מקצועי, נקיה וללא חורים בקירות (נ' 2; עמ' 11, ש' 16, ש' 20, ש' 22-25, ש' 27-31).

סתירה נוספת עלתה בעדות המתלון בנוגע לחובו כלפי הנאשם, כאשר במשטרה מסר שחייב לנאשם סך של 1,700 ₪ בעבור צ'ק אחד שחזר, אולם בהמשך הודעתו, כמו גם בבית המשפט, הודה שמדובר למעשה בחוב על סך 3,500 ₪ בעבור שני צ'קים שחזרו. תשובתו של המתלון לסתירה האמורה היתה כי אינו זוכר, וכי שילם לנאשם בינתיים את כל חובו ואילו הנאשם הוא שחייב לו את סך הערבות הבנקאית שנתן לו, בסך 5,000 ₪ אותה הפקיד לאחר האירוע (עמ' 11, ש' 33-32; עמ' 12, ש' 1, ש' 6-4, ש' 18-17, ש' 23-20). לעניין זה גם יצוין שטענת המתלון במשטרה ובבית המשפט לפיה אחת הסיבות שלא היה כיסוי לצ'קים טמונה בכך שהנאשם הפקיד את הצ'ק הבנקאי שמסר לידי בעת חתימת החוזה, כך שסך של 5,000 ש"ח חסר מחשבונו של המתלון (עמ' 12, ש' 12) הופרכה נוכח העובדה שהנאשם הראה שהצ'ק האמור הופקד בחשבונו רק ביום 12.7.18 (נ/6; עמ' 45, ש' 27-24; עמ' 13, ש' 3-2), למחרת היום בו עזבו המתלון וד' את הדירה (עמ' 12, ש' 26-25; עמ' 12, ש' 23-19; עמ' 12, ש' 28-17).

גם באשר לעובדה לפיה נחשד בגניבת מחשב נייד של ד' סתר עצמו המתלון וכשנשאל לעניין סוגיה זו תחילה התחמק ממתן תשובה (עמ' 12, ש' 10-9) ובהמשך שלל שד' האשימה אותו בכך ותלה את האשמה בנאשם (עמ' 13, ש' 28-26), כל זאת בניגוד לעדותה של ד' שאמרה שהיא יודעת שהמתלון הוא שגנב המחשב הנייד שהיה ברשותה (עמ' 24, ש' 2-1; עמ' 23, ש' 29, ש' 31, ש' 33) וככל הנראה סיפרה על כך גם לנאשם (ת/7, ש' 41; עמ' 34, ש' 15-14; עמ' 43, ש' 16).

קושי נוסף בגירסת המתלון נמצא נוכח תיאורו לפיו בעת האירוע הנאשם לא דיבר איתו ולא ביקש את תשלום החוב אלא ישר בא עם מקל והכה בו מספר פעמים, וכתוצאה מעוצמת המכות נשבר המקל לשניים ועם ה"שפיץ" החד שנוצר בקצה המקל, לאחר שבירתו, דקר אותו הנאשם בידו (עמ' 13, ש' 33-30; עמ' 14, ש' 12, ש' 14, ש' 18-16), ובהמשך הכה אותו בראשו בעוד המתלון רק מתגונן (עמ' 14, ש' 18-17); ואילו במקום אחר סיפר המתלון שכשפנה אליו הנאשם עובר לאירוע שאל אותו אם לא מתכוון לשלם לו את החוב (עמ' 9, ש' 33-32; עמ' 10, ש' 2-1). זאת ועוד, לא נמצאה כל חבלה בראשו של המתלון. משנשאל המתלון בבית המשפט היכן החבלה בראשו, נוכח גרסתו, חזר בו המתלון ואמר שהנאשם לא הכה אותו בראשו אלא רק בידו, בכתפו, ושב וטען כי הנאשם הכה אותו בראשו וכן בכף ידו ובאגודל עם הקצה השבור והמחודד של המקל, בעת שהגן על עצמו וכי נגרם לו "סימן אדום" בראש (עמ' 14 ש' 24-22). כאמור, ראשו של המתלון לא צולם על ידי חוקרי המשטרה, בזירה או בתחנה, למרות שכל החבלות על גופו צולמו בהתאם לדבריו (ת/3; ת/6; עמ' 17, ש' 12-11; עמ' 26, ש' 26; עמ' 28, ש' 3-1, ש' 5; ת/4; עמ' 16, ש' 33-31), ואף בתעודות הרפואיות צוין ש"אין סיפור ברור של חבלת ראש", אף שהמתלון התלון על כך (ת/2). גם ד' העידה שלא ראתה כל חבלה או סימן בראשו (עמ' 25, ש' 3), זאת להבדיל מחתך מדמם בכף ידו והעובדה שלא יכול היה להזיז את היד.

11. כאמור, נמצאו סתירות בין גרסאותיהם של המתלון וד' אף ביחס לאירוע.

ד' תיארה בעדותה שהנאשם הרים את המקל בשלמותו ו"פיצץ" את המתלון באמצעות ראש המגב, לגבי העידה שהוא החלק ה"שלישי", וכי הנאשם "הוריד לו כבר על היד" והוא "שבר לו את היד כמעט" (עמ' 20, ש' 5-3, ש' 14-11), וכן העידה שהנאשם "עוד שניה הורג אותו" (עמ' 22, ש' 10). ד' נשאלה שוב ברחל בתך הקטנה אם ראתה את הנאשם מכה את המתלון ואם סיפרה זאת במשטרה, והשיבה בחיוב (עמ' 21, ש' 33-32; עמ' 22, ש' 8-1).

חרף כל האמור, בהמשך, הודתה ד' בפה מלא כי כלל לא ראתה את הנאשם מכה את המתלון, לא ראתה גם את המתלון מכה את הנאשם, לא ראתה את הנאשם דוקר את המתלון, וכי הסיקה את הדברים, בדיעבד, לאחר שראתה

אותם עומדים בחצר ונוכח החבלות שנגרמו למתלון (עמ' 22, ש' 14-16, ש' 18; עמ' 23, ש' 12, ש' 14, ש' 16).

זאת ועוד, עדותה של ד', לפיהם המקל נשבר לשלושה חלקים (עמ' 25, ש' 9-11), בעת שהיא תפסה אותו ולא כתוצאה מהמכות (עמ' 21, ש' 3), כי הנאשם איים על המתלון ש'רצח אותו (עמ' 20, ש' 19), וכי הנאשם רצה לשוב ולתקוף אותו והיא צעקה למתלון שיברח (עמ' 20 ש' 11-14) - איננם נתמכים בגרסת המתלון. בזירה נתפסו שני חלקי מקל אלומיניום (עמ' 26, ש' 28, ש' 30, ש' 32) כאשר הן המתלון והן הנאשם העידו שהמקל נשבר לשני חלקים בלבד.

זאת ועוד, המתלון העיד שד' נכנסה בשער החצר שעה שהמקל **כבר היה שבור**, שעה שהנאשם דקר אותו ביד בקצה המחודד והשבור ואף טען שהנאשם תפס חתיכת ברזל (עמ' 14, ש' 26-27; עמ' 15, ש' 30; עמ' 16, ש' 1-4); ואילו ד' סיפרה שראתה את שניהם מחזיקים במקל שלם ונאבקים, **והמקל נשבר רק כשניסתה לקחת אותו מידיהם** (עמ' 15, ש' 20-24).

12. חרף הסתירות שעלו בגירסאות המתלון וד', אשר לא נעלמו מעיני ופורטו על ידי בהרחבה רבה לעיל, וחרף ההתרשמות הכללית מרצונם להפריז בתיאור האירועים, לעבותם ולהשחיר פני הנאשם, הרי שבמכלול הראיות והנתונים - ובעיקר נוכח התרשמותי השלילית מהנאשם; התנהגותו בזירת האירוע כמתואר על ידי השוטר שהגיע למקום; הטחת קללות וכינויי גנאי כלפי המתלון, תוך התייחסות למוצאו, ובאופן התואם את סגנון האיום המיוחס לו; הודאתו בחקירה במשטרה שאיים על המתלון במהלך האירוע כמתואר בכתב האישום; קיומן של חבלות ממשיות בידו של המתלון, המתיישבות עם הכאה חזקה באמצעות מקל, ומנגד, היעדר כל חבלה או סימן בגופו של הנאשם (חרף טענתו שהותקף ראשון על ידי המתלון באמצעות המקל); והמניע שהיה לנאשם לתקוף את המתלון (נוכח אי תשלום דמי השכירות) - שוכנעתי, מעבר לספק סביר, כי שהנאשם הוא זה שתקף את המתלון באמצעות המקל, היכה בידו וגרם לו לחבלה ביד (נפוחות וסימני חבלה), כשלאחר מכן הוא משמיע כלפיו דברי איום.

ואולם, נותר בלבי ספק סביר באשר להמשך התרחשות האירוע, כך שלא אוכל לקבוע שהמקל נשבר כתוצאה מהכאת המתלון, או כי הנאשם היכה את המתלון באמצעות המקל מספר פעמים, בידו השניה ובראשו, ושכתוצאה מכך נגרם לו הדימום בכף היד (ולא, למשל, מכך שהמקל נשבר כשהשלושה אחזו בו ומשכו אותו כל אחד לכיוונו) - הכל כפי שיפורט להלן.

פרשת ההגנה

13. הנאשם, כבן 70, סובל מהלם קרב מאז מלחמת יום הכיפורים, אינו עובד ומתגורר בגפו בבית קרקע שבשטחו מספר יחידות דיור אותן משכיר (עמ' 29, ש' 23-25; עמ' 30, ש' 1-2, ש' 4-8; עמ' 34, ש' 27-28, ש' 32-33), ובכלל זה הדירה מושא דיונו. לאחר שפרסם את הדירה באתר "יד 2" הגיעו אליו המתלון וד' והחליטו לשכור את הדירה. לצורך חתימה על חוזה השכירות, ביקש משניהם תעודות זהות, אולם המתלון מסר לו תעודת תושב אילת שפג תוקפה, באופן שעורר את חשדו (עמ' 30, ש' 10-13; **ת/7**, ש' 39-40). לטענת הנאשם, דבר נוסף שעורר את חשדו היה העובדה שלא היו להם ערבים, ובמקום זה מסרו לו ערבות בנקאית על סך 10,000 ₪.

בנסיבות אלה, העיד הנאשם כי חתם עימם על חוזה שכירות ונספח, לפיהם בתוך 10 ימים עליהם ליידע אותו אודות תקלות או פגמים בדירה הדורשים תיקון, אולם הם לא הודיעו לו דבר (**ת/1**; **נ/2**; עמ' 30, ש' 14-17, ש' 19-20, ש' 20).

(28-27).

עוד עולה מעדותו כי עבור חודש השכירות הראשון שילמו המתלונן וד' במזומן ולאחר מכן מסרו צ'קים שנפרעו, אך בשלב מסוים החלו הצ'קים של המתלונן לחזור בהעדר כיסוי (עמ' 30, ש' 24-22; **ת/7**, ש' 9-8).

בתחילה הנאשם רק יידע את המתלונן אודות הצ'ק שחזר, כיוון שאחז בערבות בנקאית שדינה כדין כסף מזומן, אולם בחודש הבא, עובר לאירוע, חזר צ'ק נוסף (עמ' 30, ש' 30; עמ' 31, ש' 1, ש' 4-3, ש' 6). בחלופת מסרונים ביניהם כתב לו המתלונן שלא יעזוב את הדירה לפני סיום החוזה ולמרות שהבטיח לשלם את דמי השכירות במזומן, לא עשה כן (עמ' 31, ש' 15-13).

14. ביום האירוע מתאר הנאשם שישב בחצר, מחוץ לביתו (**נ/5**) וכשהמתלונן חלף על פניו בדרכו לדירה, **קרא לו** ואמר שככל שאינו מסוגל לשלם דמי שכירות הוא יכול לעזוב את הדירה, ואולם עליו למצוא דייר חלופי (עמ' 31, ש' 13-8; **ת/7**, ש' 12-10, ש' 24). בנסיבות אלה, מעיד הנאשם כי המתלונן התעצבן כיוון שסרב לעזוב את הדירה, הרים מוט של מטאטא שהיה במקום, המשמש את הנאשם לטאטוא שביל הכניסה, **וחבט באמצעותו בנאשם בכתפו השמאלית**. הנאשם בתגובה, תפס את המקל כך ששניהם אחזו בו בשתי ידיים, צעקו ונאבקו זה בזה לאורך 12 מטרים במהלכם טוען הנאשם שיכול היה לתת למתלונן אגרוף בפנים אך לא עשה כן. בשלב זה מתאר הנאשם שד' נכנסה לחצר מהשער הראשי והפרידה ביניהם, הוציאה מידיהם את המקל והוא נשבר (**נ/5**; עמ' 20, ש' 3-1; עמ' 31, ש' 19-17, ש' 27-21; עמ' 40, ש' 5-4). בהמשך מתאר הנאשם שהזמין משטרה (עמ' 40, ש' 7, ש' 9) ושד' הושיבה אותו על כיסא והרגיעה אותו, תוך שהיא אומרת לו "**אל תיפול לידיים שלו**" (של המתלונן), כשפרשנותו של הנאשם לדברים היתה שהמתלונן "נוכל, פרזיט שלא עובד חודשים ארוכים וחי על חשבון אחרים" (עמ' 31, ש' 33-32; עמ' 32, ש' 4-1, ש' 6).

15. הנאשם הודה שבעת שהגיע שוטר לזירה, הוא היה נסער, במצב נפשי קשה, וחש פגוע כי הותקף בביתו מבצרו, ובנסיבות אלה **הודה שקילל את המתלונן** וצעק בנוכחות השוטר "**תסתכל על הערבי המסריח הזה, בן זונה**" (**ת/4**; עמ' 32, ש' 14-7, ש' 16). לאחר מכן עוכב ונלקח למעצר (**ת/5**; עמ' 32, ש' 16, ש' 20-18). הנאשם הכחיש בבית המשפט מכל וכל שאיים על המתלונן כי יהרוג אותו (עמ' 32, ש' 22-21, ש' 31-29). יחד עם זאת מחקירתו במשטרה עולה שהנאשם **מודה** שאיים על המתלונן -

"ש. לפי חומר החקירה עולה שאתה איימת עליי יא ערבי אני אהרוג אותך, מה תגובתך?

ת. לא זוכר מה אמרתי ואני מכחיש את זה.

ש. לפי חומר החקירה עולה שד' שמעה אותך אומר זאת, מה תגובתך?

ת. יכול להיות, אמרתי את זה, כי קיבלתי עצבים והייתי בקריז.

ש. אז למה לפני זה אמרת לי שלא אמרת דבר כזה.

ת. לא אמרתי, ואני אומר לך שוב פעם, לא אמרתי" (**ת/7**, ש' 37-32).

את תשובותיו הסותרות במשטרה הסביר הנאשם בכך שהיה מופתע ולחוץ מהחקירה, שהתקיימה בשעת לילה מאוחרת, ולטענתו תשובתו בחקירה מעידה דווקא על יושרה מצדו הואיל וברגע שהוטח בו שד' שמעה שאיים על המתלון **חשב שהדבר ייתכן, למרות שלא זכר זאת** (עמ' 32, ש' 23-27).

כראיה לכך שלא איים על המתלון באירוע הקליט הנאשם שיחה בינו לבין ד' לאחר מסירת הודעתה במשטרה ממנה עולה שהיא מכחישה שאיים על המתלון באירוע (נ/4). הנאשם הכחיש מכל וכל את טענתה של ד' בדבר חששה שילשין לאמה אודות יחסיה עם המתלון, הואיל ולטענתו אימה של ד' היתה בדירה פעמים רבות וידעה שד' גרה בה עם בחור ממוצא ערבי (עמ' 33, ש' 21-22; עמ' 34, ש' 4; עמ' 44, ש' 1-3), אם כי יוער שב"כ הנאשם לא חקר את ד' או את המתלון בנקודה זו.

גירסת הנאשם - דיון

16. התרשמתי שהנאשם הינו אדם אימפולסיבי, חם מזג ומהיר חימה.

אודות כך ניתן היה ללמוד כבר ממצב הדברים בזירה מיד לאחר האירוע. מעדותם של המתלון, ד' והנאשם עצמו עולה שד' הכניסה את הנאשם לביתו לאחר האירוע וניסתה להרגיעו הואיל ורצה לחזור ולתקוף את המתלון. אף מדו"ח הפעולה של השוטר ווגיף עולה כי בהגיעו לשטח הנאשם היה **נסער**, והחל לצעוק "**תסתכל על הערבי המסריח הזה בן זונה**", ורק לאחר שהשוטר ווגיף צעק על הנאשם הוא נכנס לביתו (ת/4).

הנאשם עצמו מודה כי היה נסער, נרגש ומושפל (עמ' 40, ש' 18) וטען כי חש מפוחד מהמתלון ולטענתו רק בנוכחות השוטר העז לצעוק ולקלל את המתלון (עמ' 40, ש' 19-23, ש' 25). למרות תיאוריו של הנאשם, לא התרשמתי שהנאשם פוחד מהמתלון הואיל וחרף טענות אלה, הנאשם לא פנה בשום שלב לבית המשפט בבקשה לצו הרחקה (ת/7, ש' 52, ש' 54, ש' 63-64; עמ' 45, ש' 28-31), אף שהועמד על זכותו לעשות כן, ולמעשה לא נקט כל פעולה נגד המתלון בעקבות האירוע, ורק למחרת חקירתו הגיע להגיש תלונה נגדית (עמ' 45, ש' 23; עמ' 46, ש' 9-15, ש' 21-16).

נוקשותו של הנאשם, עקשנותו ואופיו הקשה ניכרים אף נוכח העובדה שבימים בהם הורחק מהבית לאחר מעצרו, העדיף לאבד את המדגרה שהיתה לו, במקום להתלוות לשוטר לצורך האכלת הגוזלים בביתו (עמ' 45, ש' 7-8; עמ' 46, ש' 1-4, ש' 5-8).

17. גם בבית המשפט ניכר מזגו החם של הנאשם עת זרק הערות ביניים במהלך עדות המתלון (עמ' 13, ש' 5), סירב לעיתים לענות לשאלות (עמ' 34, ש' 32; עמ' 45, ש' 10, ש' 13) והתפרץ, שאג והשתולל עת נשאל אודות יחסו לאנשים ממוצא ערבי, עד כי הוצא מהאולם על מנת להירגע (עמ' 36, ש' 15-16; עמ' 37, ש' 4-12, ש' 19-20).

גם מעדותו של השוטר קוטוראי, אשר חקר את הנאשם, עולה כי האחרון הגיש נגדו תלונה במח"ש, אולם לא ננקט נגדו כל הליך ולא הוטלה עליו כל סנקציה בהקשר זה (עמ' 27, ש' 19, ש' 32, ש' 20-25). השוטר קוטוראי העיד שכלל אינו יודע מה פשר התלונה שהגיש נגדו הנאשם, והוא אף לא נחקר על כך (עמ' 28, ש' 9, ש' 11-14). לטענתו הנאשם הגיע לחקירה במשטרה כשהוא "**אנטי**" ו**נסער**, נחקר כבר באותו לילה לאחר האירוע, ולמרות שזכויותיו הוקראו לו

והוא חתם על אזהרתו, לא רצה לקבל ייעוץ משפטי (עמ' 28, ש' 15-17, ש' 19, ש' 20, ש' 22-23).

18. זאת ועוד, בחינת גרסת הנאשם מעלה כי הוא זה שתקף את המתלונן באמצעות המקל ואיים עליו, ולא להיפך -

טענותיו של הנאשם בדבר פגיעה, כביכול, בכתפו **אינה** נתמכת בכל ראיה חיצונית. מהתמונות שצולמו בתחנת המשטרה לא נראה כל סימן או חבלה על כתפו (**ת/3**, תמונה 3), וזאת למרות שנחקר מיד לאחר האירוע (גם השוטר קוטוראי לא הבחין בכל סימן על הכתף) (**ת/7**, ש' 61). גם בתעודה הרפואית שהגיש לא עולה כל ממצא של שבר או שטף דם (**נ/3**).

הנאשם פנה לקבלת טיפול רפואי **יומיים לאחר האירוע**, לטענתו בשל כאבים בגין מכות יבשות ללא סימנים חיצוניים (**נ/3**; עמ' 32, ש' 32; עמ' 33, ש' 2-1, ש' 5-8; עמ' 41, ש' 22-25), כשבמעמד החקירה במשטרה **נשאל ושלל צורך בטיפול רפואי (ת/7, ש' 21-22)**. ההתרשמות, איפוא, שהנאשם פנה לרופא באיחור על מנת שתהיה בידו ראיה בדמות תעודה רפואית.

הנאשם מכחיש לאורך כל הדרך את החבלות על גופו של המתלונן, למרות שבניגוד לטענה בדבר חבלה בכתפו שלו - חבלות המתלונן נתמכות בתיעוד בתמונות ובתעודות רפואיות, אף הנאשם בשלו - הכל פיקציה, מניפולציה, מזימה -

"ש. ... למה א"נ חבול?"

ת. מי אמר שהוא חבול?

ש.ב. מקריא לך את התעודה הרפואית. דם על היד אתה מאשר שהיה לו?

ת. יוסי לא הרשה לי להגיד את זה, אני ארחיק לכת מה הוא עשה, גם לא היה לו דם כשהוא עמד לידי. עוה"ד שלי אמר לי לא להגיד.

ש.ב. מאיפה הגיע הדם?

ת. הזהירה אותך עוה"ד שהמקל בקצה הוא חד, כנראה שהוא נחתך מהקצה של המטאטא. יש גם סברה אחרת ואני לא אגיד אותה. עוה"ד שלי לא מרשה לי להגיד... לא ראיתי טיפת דם ממנו, לא ראיתי שהוא פגוע בכלל... בזמן האירוע לא ראיתי טיפת דם ממנו, המבין יבין. זה הכל... זה חלק מהעוקץ, הוא אדם מתוחכם..." (עמ' 40-41).

ובהמשך -

"ש. אתה טוען שהפינוי של א"נ מהזירה באמבולנס, ימי המחלה שלו הכל פיקציה?"

ת. הכל פיקטיבי, גם ההזמנה של המשטרה" (עמ' 41, ש' 20).

בעוד שהנאשם שב ומעיד שהכאבים בכתפו אמיתיים והתעודה הרפואית שלו אותנטית, הוא מסרב להכיר בחבלות המתלונן ובתעודות הרפואיות שלו וטוען כי הן **פיקטיביות** (עמ' 41, ש' 22-25; עמ' 42, ש' 3-9; עמ' 41, ש' 26-32).

בהקשר זה, הנאשם אינו יודע להסביר מדוע יכה אותו המתלונן בשל חוב כספי שלו כלפיו, כאשר הדבר לא יפתור את חובו של המתלונן ואף נוגד את אינטרס המתלונן שלטענת הנאשם מעוניין להמשיך ולגור בדירה. לדידו של הנאשם, המתלונן כעס שהנאשם העלה הצעה שימצא דיירים חלופיים, וככל הנראה לא חשב על ההשלכות של מעשיו. גם בעניין זה מייחס לו הנאשם **מעשה נוכלות של עוקץ ותחכום, קונספירציה של סוף מעשה במחשבה תחילה** (עמ' 38, ש' 15-16; עמ' 39, ש' 16-23, ש' 28-32).

תמיהה נוספת שעולה בענין זה נוגעת ליחסי הכוחות הפיזיים בין הנאשם, אדם מבוגר כבן 70, לבין המתלונן, בחור צעיר, שרירי, מאמן כושר הבנוי לתלפיות, שהוא ממילא בעל יתרון פיזי ברור ואינו נזקק למקל מטאטא על מנת להפליא בנאשם מכותיו, ונראה שאם היה מפליא בו מכותיו, הדבר היה מותר בגופו של הנאשם חבלה או המאטומה (עמ' 39, ש' 28-32).

באופן דומה, הנאשם אינו יודע להסביר מדוע התקשר המתלונן למשטרה אם הוא זה שתקף את הנאשם, למעט העובדה שמייחס לו מעשה נוכלות מתוכנן בקפידה, כאמור (עמ' 40, ש' 14-16).

גם גרסת הנאשם בנוגע ליחסיו עם ד' ועם המתלונן לא היתה עקבית - בכל הנוגע לד', מחד גיסא, הנאשם מספר כי יחסיו עימה היו טובים, לא הסתכסך עמה כלל והיא גם שיתפה אותו בחייה האישיים וניהלו שיחות אישיות אודות יחסיה עם המתלונן ועם בני משפחתה (עמ' 33, ש' 23-25, ש' 29-33; עמ' 34, ש' 5-9); אך מאידך גיסא, הכחיש שאמר שיחסיו עמה היו טובים, טען שהיה ביניהם "דיסטנס" של יחסי שוכר-משכיר ותו לא, הכחיש שדיבר אתה על יחסיה עם המתלונן, וניסה למזער ממעורבותו בקשר בינה לבין המתלונן, כל זאת בניגוד גמור לדברים אותם מסר קודם לכן (עמ' 43, ש' 17-20, ש' 21-25, ש' 30-33; עמ' 44, ש' 1-3, ש' 5-8).

ובכל הנוגע למתלונן - הנאשם סותר את עצמו באשר לטענה שהתנכל לו בשל מוצאו הערבי. מצד אחד, הנאשם מכחיש שמחזיק בהשקפות עולם גזעניות וטוען שהוא משכיר דירות גם לערבים (עמ' 36, ש' 4, ש' 8; עמ' 37, ש' 1-2), מכחיש כי נהג כלפי המתלונן בגזענות לאחר שגילה את מוצאו הערבי, ובכלל זה שולל כי סרב לקבל את אמו וגיסתו כערבות בשל מוצאן הערבי, אלא העדיף לקבל ערבות בנקאית (עמ' 35, ש' 1-3, ש' 6, ש' 8-9). אך מצד שני - הנאשם טוען כי "**החברים הכי טובים שלי זה ערבים**" (עמ' 35, ש' 19-20), מכחיש פתאום בבית המשפט כי המתלונן הביא בכלל ערבים (עמ' 35, ש' 11-12, ש' 15-16, ש' 25, ש' 27; עמ' 38, ש' 2-4), ובד בבד טוען כי מכיוון שהמתלונן נוכל והצ'קים שלו חוזרים "**אני אקח ערבים ממזרח ירושלים?**" (עמ' 35, ש' 23, ש' 30-33), מודה שקילל את המתלונן "**ערבי מסריח**" באירוע (עמ' 37, ש' 4-12) ואף מתייחס אליו כ"**מחבל**" (ת' 7, ש' 40-41; עמ' 42, ש' 29-32; עמ' 43, ש' 1-3). אמירות אלה לא רק סותרות את הטענה שהמתלונן לא הביא ערבים, אלא אף מצביעים על השקפת עולמו של הנאשם, לפיה "ערבים ממזרח ירושלים" אינם זכאים לאמונו.

19. לאורך כל עדותו - על גבול הפרנואידיזם ממש - הנאשם מייחס למתלונן מעשה נוכלות ועוקץ כלפיו, כשלטענתו המתלונן תכנן את האירוע הפיקטיבי על מנת שיוכל לסחוט ממנו כספים ו"לתפור" לו תיק תביעה אזרחית, ובכלל זה שיקר במשטרה ובבית המשפט, הזמין משטרה ואמבולנס בטענות שווא, בדה פציעתו, הוציא ימי מחלה במרמה ותיאם גרסאות עם ד' (עמ' 34, ש' 16-17; עמ' 38, ש' 18-21; עמ' 41, ש' 9-10, ש' 20-21; עמ' 42, ש' 28), כשגם את ד'

תיאר כשקרנית ומניפולטיבית (עמ' 37, ש' 28-30).

20. גירסת הנאשם לעניין אופן התרחשות האירוע אינה אמינה.

בראשית חקירתו במשטרה מוסר הנאשם כי כלל לא היו מכות ולטענתו "לא היו מכות ולא היה שום דבר, לא הוא הכה בי ולא אני הכיתי בו" (ת/7, ש' 12).

בהמשך משנה הנאשם את גרסתו וטוען שהמתלון הוא שהכה את המכה הראשונה בכתפו השמאלית באמצעות מטאטא שהיה במקום, המשמש את הנאשם לנקות את השביל בחצר, והנאשם בתגובה תפס את המקל (ת/7, ש' 19, ש' 26-27, ש' 46, ש' 48; עמ' 20, ש' 1-3).

מדו"ח הפעולה של השוטר ווגיף עולה שהנאשם תיאר בשטח שהמתלון **החל לקלל אותו** ולאחר מכן תפס את המטאטא **והחל לתקוע אותו בנאשם ולבסוף הכה אותו באמצעותו** (ת/4, עמ' 1).

בבית המשפט כבר תאר הנאשם, כאמור, שהם צעקו ונאבקו לאורך מספר מטרים עם המקל בידם, ואף הוסיף שד' הגיעה למקום, משכה את המקל והוא נשבר (עמ' 31, ש' 17-19, ש' 21-27, ש' 29-30) ואף הרגיעה אותו לאחר מכן ואמרה לו ש"לא יפול לידי המתלון" - תיאורים שכלל לא עלו בגרסתו במשטרה, שם ד' אינה מוזכרת (עמ' 42, ש' 24-26).

בשלב זה מעלה הנאשם גרסה כבושה נוספת, במסגרתה הוא מנסה להסביר כיצד נגרמה החבלה למתלון, לפיה יתכן והמתלון **נחבט ממעקה ברזל בחצר** (עמ' 38, ש' 29-33; עמ' 39, ש' 1-4, ש' 6; עמ' 42, ש' 14-17).

21. גם גירסתו של הנאשם להקלטת ד' לאחר שמסרה הודעתה במשטרה אינה אמינה. הנאשם מנסה לשוות לשיחה נופך תמים, שאינו קשור לאירוע או לחקירה, באופן שעומד **בניגוד גמור** לתוכן השיחה במסגרתה הוא מנסה לברר עמה אם אמרה במשטרה שאיים על המתלון שיהרוג אותו (עמ' 44, ש' 16-19, ש' 21, ש' 28-32; עמ' 45, ש' 1-3, ש' 5-6). יצוין, שבהמשך מודה הנאשם כי אכן התכוון לברר אודות האיום במסגרת השיחה (עמ' 44, ש' 14-15, ש' 22-24).

מתמלול השיחה עולה כי הגם שד' מכחישה באוזניו של הנאשם כי שמעה שאיים על המתלון באירוע או שסיפרה בהודעה במשטרה ששמעה איום (נ/4, עמ' 1-2), הרי שניכר כי היא מנסה להתחמק מלדבר אודות האירוע עם הנאשם, חוזרת ומציינת כי היא אינה מעורבת (נ/4, עמ' 1, עמ' 3), ומתארת את המתלון כאדם עדין, לא אלים, שמעולם לא שמעה שהרים את קולו או צעק (נ/4, עמ' 2).

סוף דבר

22. כאמור, חרף העובדה שגירסאות המתלון וד' אינן חפות מקשיים ומסתירות, כמפורט לעיל, מצאתי ליתן אמון **בגרעין** דבריהם, בכל הנוגע לכך שהנאשם יזם ותקף את המתלון באמצעות המקל, היכה אותו בידו וגרם לו לחבלה, כשללאחר מכן איים עליו שיהרוג אותו. יחד עם זאת, לגבי המשך האירוע, ובכלל זה המשך הכאתו של המתלון על ידי הנאשם בידו השניה ובראשו מספר פעמים, כמו גם פציעתו בכף ידו, אשר יתכן שנגרמה כתוצאה ממשיכת המקל על ידי

הנאשם, המתלונן וד' - נותר ספק בלבי לגבי מידת מעורבותו של הנאשם באלה.

כאמור, תיאורם של המתלונן וד' את **ליבת האירוע** נתמך בראיות אובייקטיביות, נתמך בחלק מדברי הנאשם ותואם את ההגיון והשכל הישר - הנאשם הצטייר כאדם חם מזג ומהיר חימה; לנאשם מניע ממשי לתקיפת המתלונן, אשר מזה כחודשיים לא משלם לו דמי שכירות; הנאשם ישב בחצר ביתו כשהמתלונן שב לדירה ופנה אליו ביחס לתשלום החוב; לנאשם מטאטאים זמינים בחצר הבית (נ/א5'); הנאשם הודה בחקירתו במשטרה שאיים על המתלונן; למתלונן נגרמה חבלה ממשית ביד, באופן המעיד על תקיפתו באמצעות מקל, ואילו לנאשם לא נגרמה כל חבלה (חרף גירסתו שהותקף בידו באמצעות המקל); למתלונן יתרון פיזי ברור על פני הנאשם והוא לא נקט באלימות כלפי הנאשם או החזיר לו לאחר תקיפתו; הנאשם היה נסער מאוד בהגיע השוטר לזירה והוא אף קילל את המתלונן תוך התייחסות למוצאו, באופן שמתיישב עם לשון האיום שהשמיע כלפיו בעת תקיפתו; הנאשם ניגש למרפאה יומיים לאחר האירוע, ללא כל ממצא.

23. בנסיבות אלה אני קובע כי הנאשם תקף את המתלונן בכך שהכה אותו עם המקל בידו וגרם לו לנפוחות, רגישות וחבלה בזרוע, וכן איים עליו כמתואר בכתב האישום. לאור זאת, אני מרשיע אותו בעבירות של איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין ותקיפה הגורמת חבלה של ממש, בניגוד לסעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"א, 04 ינואר 2021, במעמד ב"כ המאשימה, הנאשם ובא-כוחו.